

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ЩАСТЛИВИЯТ БАЩА

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Другарят Сундучански очакваше увеличение на семейството си. През последните, решителни дни той сновеше между бюрата на колегите и с отмалял глас мърмореше:

— Момче или момиче? Това искам да знам. Маря Василиевна! Ако е момиче, как да го кръстя?

На Маря Василиевна въпросът за продължаването на славния род Сундучански ѝ беше почти безразличен.

— Кръстете я Клотилда — отговаряше тя навъсено, — изобщо както искате. По обществени въпроси приемам след работно време.

— Ами ако е момче? — не мирясваше Сундучански.

— Извинете, но сега съм заета — казваше Маря Василиевна, — изпълнявам ударно поръчение.

— Ако е момче, кръстете го на мен — Коля — съветваше другарят Отверстиев... — И престанете да ми се пречкате — сега нямам време за вас. Трябва да реша час по-скоро въпроса за тарата.

Един ден Сундучански дотича на работа запъхтян.

— Ами ако са близнаци, как да ги кръстя? — викна той, та го чу целият отдел.

Чиновниците застанаха:

— Ох, по дяволите! Няма отърване! Кръщавай ги както си щеш! Давид и Голиат например.

— Или пък Брокхауз и Ефрон. Чудесни имена.

За Брокхауз го каза Отверстиев. Той беше шегобиец.

— Да, вие си правите майтапи — каза жалостиво Сундучански, пък аз вече изпратих жената в родилния дом.

Трябва да признаем — новината на другаря Сундучански не направи никакво впечатление. Течеше последният месец от годината и всички бяха ужасно заети.

Най-после чудесното събитие стана. Родът Сундучански бе продължен. Щастливият баща тръгна за работа. Ушите му пламтяха на слънцето.

„Ще вляза, сякаш нищо не е било — мислеше си той, — а като се струпат да ме разпитват, може и да им кажа нещичко.“

Така и направи. Влезе, сякаш нищо не се бе случило.

— А, Сундучански! — извика Отверстиев. — Е, казвай, готово ли е?

— Готова е — отговори младият баща и се изчерви.

— Е хайде, дай я насам!

— Там е работата, че не е тя, ами е той. Роди ми се момче.

— Ти пак с твойто момче! Аз за таблицата те питам. Таблицата готова ли е? Нали трябва веднага да я предадем.

И Сундучански седна тъжно на бюрото си да довърши таблицата.

Като си тръгваше за в къщи, не се сдържа и каза на Маря Василиевна:

— Защо не наминете все пак? Да видите сина. Много прилича на мен. Осем и половина фунта тежи, бандитът.

— Три кила и четвърт — пресметна машинално Маря Василиевна. — Ще останете ли днес на събранието? Въпросът за шефството...

— Слушай, Отверстиев — каза Сундучански, — момченцето ми е за чудо и приказ! Същинско човече — с коремче, с крачета. И ушички. Засега, разбира се, съвсем мънички. Защо не наминеш? Жената много ще ти се зарадва!

— Ох, време е да вървя — въздъхна Отверстиев. — Нали сме поели едно шефство. Пет минути време нямам, братко. Много поздрави на щерчицата ти. — И хукна.

Този ден Сундучански не успя да поведе гости да се полюбуват на сина му.

А времето минаваше. Синът надаваше на тегло и родителите почнаха даже да разпространяват слуха, че уж бил казал „агу“, което при двуседмично бебе обикновено не се случва.

Но и тази главозамайваща новина не предизвика поток от колеги към дома на Сундучански.

Тогава несретният баща се реши на отчаяна постъпка. Той отиде един ден пръв на работа и окачи на дъската за обявления следната хартийка:

БРИГАДАТА

*за обследване детето на Сундучански започва
работа днес в 6 часа в дома на др. Сундучански.*

Присъствието на др. Отверстиев, Кусков,

Имянинен,

Шакалка и Башмаков.

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО!

В три часа към Сундучански се приближи Башмаков и му зашепна:

— Слушай, Сундучански. Днес просто ми е невъзможно. Имам кръжок и после... жената е болна... честна дума!

— Съжалявам — отвърна студено Сундучански, — всички сме претоварени. Може и аз да съм претоварен. Не, братко, в обявата е казано ясно: „присъствието задължително...“

Със съответното закъснение, тоест към седем часа, членовете на бригадата нахлуха запъхтени в дома на Сундучански.

— Трябваше да бъдете по-точни — направи им забележка домакинят. — Е, нищо, заповядайте, седнете. Сега ще започнем.

И той докара в стаята количката, в която лежеше, със зяпнала уста, малкият Сундучански.

— Ето — каза Сундучански-баща. — Можете да гледате.

— Какъв ще бъде редът? — попита Шакалска. — Първо ще гледаме и после ще задаваме въпроси или може би най-напред въпросите?

— Може и въпросите — каза бащата, сподавяйки бурната си радост.

— Би ли ни казал докладчикът — попита с обичайния си тон Отверстиев — какви са качествените показатели на този обект?

— Мога ли да кажа нещо относно реда, по който ще се проведе събранието? — прекъсна активната както винаги Шакалска.

— Не се ли забелязва у детето недонадебеляване, тоест недонаддаване на тегло? — попита срамежливо Башмаков. И колелото се завъртя. Щастливият баща не смогваше да отговаря на въпросите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.